

Sygn. akt I CSK 1434/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku K. K.-S. i M. S.
z udziałem G. U., Z. U., E. Z. i W. Z.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2022 r.,
na skutek skarg kasacyjnych - wnioskodawców i uczestników postępowania E. Z. i
W. Z.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 21 kwietnia 2021 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawców do rozpoznania**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej uczestników postępowania do rozpoznania**
- 3. orzeka, iż każda ze stron ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w S. częściowo uwzględnił apelację G. U. i Z. U. – uczestników postępowania z wniosku K. K.-S. i M. S. o zasiedzenie oraz oddalił apelację innych uczestników postępowania E. Z. i W. Z..

Skargi kasacyjne od tego postanowienia wywiedli zarówno wnioskodawcy, jak i uczestnicy postępowania E. i W. Z..

Sąd Najwyższy zważył:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wnioskodawcy uważają swą skargę za oczywiście uzasadnioną, co motywują naruszeniem art. 382 k.p.c. w związku z art. 327¹ k.p.c., w związku z art. 387 § 2¹ k.p.c. poprzez niewłaściwe sporządzenie uzasadnienia Sądu II instancji poprzez brak wyjaśnienia przyczyn odmowy wiarygodności i mocy dowodowej części materiału dowodowego zebranego w sprawie, co spowodowało zastosowanie przepisów prawa materialnego do niedostatecznie ustalonego lub też wewnętrznie sprzecznego stanu faktycznego.

Również uczestnicy postępowania powołali w skardze kasacyjnej przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co wiąże z niedostatecznym wyjaśnieniem podstaw faktycznych orzeczenia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Sąd Najwyższy wyjaśniał już, że uzasadnienia sądów odwoławczych nie muszą, a zwykle wręcz nie powinny zawierać wszystkich elementów typowych dla uzasadnienia judykatu pierwszoinstancyjnego, lecz jedynie te z elementów, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania sprawy są niezbędne do przedstawienia motywów wydanego przez ten sąd rozstrzygnięcia (zob. postanowienie z dnia 19 lutego 2021 r., V CSK 188/20, niepubl.), a naruszenie

przez sąd drugiej instancji zasad sporządzania uzasadnienia orzeczenia (aktualnie uregulowanych w art. 327¹ k.p.c. oraz art. 387 § 2¹ k.p.c.) jedynie wyjątkowo może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną, co ma miejsce, gdy wskutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu, zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej (zob. postanowienie z dnia 13 maja 2021 r., V CSKP 101/21, niepubl.). Zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w Sieradzu zawiera zarówno ustalenia stanu faktycznego przyjęte przez Sąd odwoławczy za Sądem pierwszej instancji, jak i logiczne przedstawienie wysnutych na ich podstawie wniosku. Sąd Najwyższy jest w stanie prześledzić tok rozumowania sądu rozpoznającego sprawę, nie wystąpiło zatem uchybienie wskazane przez wszystkich skarżących. Podejmowanie polemiki z samymi ustaleniami stanu faktycznego oraz oceną materiału dowodowego sprawy jest na etapie postępowania przez Sądem Najwyższym niedopuszczalne na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia obydwu skarg kasacyjnych do rozpoznania.

a.s.